ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

(Τοῦ Γκὺ δὲ Μωπασσὰν)

Ο ΚΟΡΣΙΚΑΝΟΣ ΛΗΣΤΗΣ

δρόμος ἦταν ἐλαφρὰ ἀνηφορικὸς στὴ μέση τοῦ δάσους Ἀϊτόνε. Τὰ μεγάλα ἔλατα ἅπλωναν ἐπάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια μας τὸ θόλο τῶν φουντωτῶν τους κλωδιῶν ποὺ σαλεύανε στὸν ἄνεμο μὲ μιὰ μονότη μουσική.

Ὕστερα ἀπὸ τριῶν ὡρῶν πορεία, ἐκεῖνο τὸ πυκνὸ πλῆθος τῶν δένδρων ἀραίωσε. Ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ἕνα γιγάντιο πεῦκο, χωρισμένο ἀπὸ τ' ἄλλα, ἄπλονε, σὰ μιὰ τεραστία ὀμπρέλλα τὸ βαθυπράσινο φύλλωμά του. Ὕστερα ἔξαφνα ἐφθάσαμε εἰς τὸ τέρμα τοῦ δάσους, ἕως ἑκατὸ μέτρα κάτω ἀπὸ τὸ σπιτὶ ποὺ ὁδηγεῖ στὴν ἀγρία κοιλάδα τοῦ Νιόλο.

Στὴς δυὸ ψηλὲς κορφὲς ποὺ ὑψόνοιται ἐπάνω ἀπ' αὐτὸ τὸ πέρασμα, ὁλίγα παλιὰ δένδρα στρεβλωμένα λὲς καὶ ἀνέβηκαν μὲ κόπο σὰν πρόσκοποι ποὺ ἔφυγαν ἀπὸ τὸ πυκνὸ πλῆθος τῶν δένδρων πιὸ εἶνε πίσω. Γυρίσαμε καὶ εἴδαμε ὅλο τὸ δάσος ποὺ ξαπλωνόταν κάτω ἀπὸ τὰ πόδια μας, σὰ μιὰ τεραστία λεκάνη πρασινόδος ποὺ ὁ γῦρος της λὲς καὶ ἄγγιζε τὸν οὐρανό, μὲ τοὺς γυμνοὺς βράχους ποὺ τὴν περιέκλειαν ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.

Ξεκινήσαμε πάλι, καὶ ὕστερα ἀπὸ δέκα λεπτὰ ἐφθάσαμε στὸ στενό.

Τότε εἶδα ἕνα τόπο ἐκπληκτικό. Πέρα ἀπ' ὅλο τὸ δάσος ἦταν μιὰ κοιλάδα, ἀλλὰ μιὰ κοιλάδα, ποὺ ἄλλη παρόμοια μ' αὐτὴ δὲν εἶδα ποτὲ στὴ ζωή μου, μιὰ κοιλάδα ἐρημική, σκαμμένη ἀνάμεσα στὰ ψηλὰ βουνά, χωρὶς νὰ βλέπῃς οὔτε ἕνα χωράφι, οὔτε ἕνα δένδρο μέσα σ' αὐτή, παρὰ βράχους. Ἦταν τὸ Νιόλο, ἡ πατρίδα τῆ κορσικανῆς ἐλευθερίας, ἡ ἀπροσπέλαστη ἀχράπελι ποὺ οἱ ἐπιδρομεῖς δὲν μπόρεσαν ποτὲ νὰ διώξουν ἀπ' ἐκεῖ τοὺς ὀρεινούς

Ὁ σύντροφός μου μοῦ εἶπε: Ἐδῶ εἶνε καὶ τὸ ἄσυλο ποὺ ἔχουν καταφύγει ὅλοι οἱ λῃσταί μας».

Ὀλίγο ὑστερώτερα βρεθήκαμε στὸ βάθος αὐτῆς τῆς ἀγρίας τρύπας ποὺ εἶνε ἀφάνταστη ἡ ὀμορφιά της.

Οὔτ' ἕνα χορτοράκι, οὔτ' ἕνα φυτὸ ἐκεῖ. Γρανίτης, ὅλο καὶ γρανίτης... Κι' ἀκόμη σ' ἕνα ἀπέραντο διάστημα ἐμπρός μας, μιὰ ἐρημιὰ ἀπὸ γρανίτη ποὺ λαμποκοπᾷ, πυρωμένος σὰ φοῦρνος ἀπὸ τὸν ἥλιο, ποὺ λὲς καὶ κρέμετσι ἐπίτηδες ἐπάνω ἀπ' αὐτὸ τὸ πέτρινο χάσμα. Ὅταν σηκόνῃς τὰ μάτια στὴς κορφές, σταματᾷς ἐκθαμβος καὶ κατάπληκτος. Φαίνονται κόκκινες καὶ δαντελλένιες σὰ φεστόνια ἀπὸ κοράλι, γιατί ὅλες οἱ κορφὲς εἶνε ἀπὸ πορφύρα Πειοχαμηλά, ὁ γρανίτης εἶχε ἕνα γρίζο χρῶμα ποὺ λαμποκοποῦσε, καὶ κάτω ἀπὸ τὰ πόδια μας φαινότανε σὰν τριμμένος, σὰν κοπανισμένος.

Περπατοῦμε πάνου σὲ σκόνη γυαλιστερή. Μακρυά μας, σ' ἕνα μακρὺ καὶ ἑλικοειδῆ δρόμο, ἕνας χείμαρρος ὁρμητικὸς κυλᾷ τὰ νερά του. Καὶ τὰ πόδια σου λυγοῦν μ' αὐτὴ τὴ ζέστη, μ' αὐτὸ τὸ φῶς, σ' αὐτὴ τὴ φλογερή, τὴν ἄκαρπη καὶ ἀγρία κοιλάδα, μ' ἐκεῖνο τὸν ὁρμητικὸ χείμαρρό της, ποὺ λὲς καὶ βιάζεται νὰ φύγῃ, γιατί ἀδυνατεῖ νὰ γονιμοποιήσῃ ἐκείνους τοὺς βράχους, χαμένος μέσα σὲ κεῖνο τὸ καμίνι ποὺ τὸν πίνει ἀχόρταγα, χωρὶς ποτὲ νὰ ξεδιψάσῃ.

Μὰ ἔξαφνα πσρουσιάστηκε ἐμπρός μας ἕνος μικρὸς σταυρὸς ἀπὸ ξύλο, καρφωμένος ἐπάνω σ' ἕνα σωρὸ ἀπὸ πέτρες. Κάποιος θὰ εἶχε σκοτωθῇ σ' αὐτὸ τὸ μέρος, καὶ εἶπα στὸ σύντροφό μου:

— Πέ μου τίποτε λοιπὸν γιὰ τοὺς λῃστάς σας.

Ἐκεῖνος εἶπε:

— Ἐγνώσισα τὸ διασημότερο, τὸν πειὸ τρομερό, τὸ Σάντα Λουτσία καὶ θὰ σοῦ διηγηθῶ τὴν ἱστορία του.

»Ὁ πατέρας του σκοτώθηκε σὲ μιὰ φιλονεικία, ἀπὸ ἕνα νέο χωριανό τους, καθὼς λένε· καὶ ὁ Σάντα Λουτσία ἀπόμεινε μόνος μὲ τὴν ἀδελφή του. Ἦταν ἕνα παιδὶ ἀδύνατο καὶ ἄτολμο, μικροκαμωμένο καὶ ἀρρωστιάρικο, χωρὶς καμμιὰ πρωτοβουλία. Γι' αὐτὸ ἴσως καὶ δὲν ἐκήρυξε τὴ βεντέττα κατὰ τοῦ δολοφόνου τοῦ πατέρα του. Ὅλοι οἱ συγγενεῖς του ἤθελαν νὰ τὸν εὕρουν καὶ τὸν θερμοπαρακαλοῦσαν νὰ ἐκδικηθῇ. Ἔμεινε ὅμως κουφὸς στὴς φοβέρες τους καὶ στὰ παρακάλια τους.

»Τότε, σύμφωνα μὲ τὸ παλιὸ κορσικανικὸ ἔθιμο, ἡ ἀδελφή του τοῦβγαλε τὰ πένθιμά του ροῦχα, γιὰ νὰ μὴ τὰ φορῇ γιὰ ἕνα νεκρό, ποὺ ἔμεινε ἀνεκδίκητος. Ἔμεινε ἀναίσθητος καὶ σ' αὐτὴ ἀκόμη τὴν προσβολή, καὶ ἀντὶ νὰ ξεκρεμάσῃ τὸ τουφέκι τοῦ πατέρα του, ποὺ ἦταν ἀκόμη γεμᾶτο, κλείσθηκε, δὲν ἔβγαινε πειὰ ἔξω, γιατί δὲν τολμοῦσε ν' ἀντικρύζῃ τὴς περιφρονητικὲς ματιὲς τῶν παιδιῶν τοῦ τόπου.

»Πέρασαν μῆνες. Φαινόταν πὼς εἶχε λησμονήσει καὶ αὐτὸ τὸ ἔγκλημα ἀκόμη, καὶ ζοῦσε μαζὶ μὲ τὴν ἀδελφή του στὸ βάθος τοῦ σπιτιοῦ του.

»Λοιπόν, μιὰ μέρα, ἐκεῖνος ποὺ τὸν ὑπωψιάζοντο γιὰ τὴ δολοφονία, παντρεύτηκε. Ὁ Σάντα Λουτσία δὲν ἐφάνηκε καθόλου νὰ συγκινήθηκε γι' αὐτὴ τὴν εἴδησι. Ἀλλὰ νὰ ποὺ ὁ δολοφόνος, γιὰ ἐπίδειξι βίβαιο, πηγαίνοντας στὴν ἐκκλησία, πέρασε ἀπὸ τὸ σπίτι τῶν δύο ὀρφανῶν.

»Ὁ ἀδελφὸς καὶ ἡ ἀδελφὴ στὸ παράθυρό τους, τρῶγαν τηγανίτες, ὅταν ὁ νέος εἶδε τὴ συνοδεία τοῦ γάμου, ποὺ διάβαινε μπροστὰ ἀπὸ τὸ σπίτι του. Ἔξαφνα ἄρχισε νὰ τρέμῃ, σηκώθηκε χωρὶς νὰ βγάλῃ μιλιὰ ἀπὸ τὸ στόμα, ἔκανε τὸ σταυρό του, πῆρε τὸ τουφέκι τὸ κρεμασμένο πάνω ἀπὸ τὸ τζάκι καὶ βγῆκε ἔξω.

»Δὲν ἤξερε τί εἶχε, τοῦ ἄνοψε σὰ μιὰ πυράδα στὸ αἷμα, αἰσθάνθηκε πὼς ἔπρεπε νὰ ἐκδικηθῇ, πὼς δὲν μπορεῖσε ὡς τόσο, ν' ἀντισταθῇ καὶ πῆγε νὰ κρύψῃ τὸ τουφέκι του μέσα στὸ δρυμό, στὸ μεγάλο δρόμο τοῦ Κόρτε γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὸ ἔγκλημα.

»Μιὰ ὥρα ὑστερώτερα, γύριζε πίσω σπίτι μὲ τὰ χέρια ἀδειανά, μὲ τὸ συνηθισμένο του μελαγχολικὸ καὶ κουρασμένο ὕφος. Ἡ ἀδελφή του ἐνόμισε πὼς αὐτὸς ὅλα πιὰ τὰ εἶχε ξεχάσει.

»Μὰ ὅταν νύχτωσε ἔγινε ἄφαντος.

»Ὁ ἐχθρός του ἐπρόκειτο ἐκεῖνο τὸ ἴδιο βράδυ, μαζὶ μὲ τὸν κουμπάρο καὶ τὸν παρακουμπάρο, νὰ πάῃ μὲ τὰ πόδια στὸ Κόρτε.

»Ἀκολουθοῦσαν τὸ μεγάλο δρόμο τραγουδῶντας, ὅταν ὁ Σάντα Λουτσία βγῆκε ἐμπρός τους, καὶ κυτιῶντας στὸ πρόσωπο τὸ φοινῆ τοῦ φώνεξε:—«Ἤρθε ἡ στιγμή!» Ὕστερα, τοῦ ἄδειασε τὸ τουφέκι στὸ στῆθος!...

»Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς κουμπάρους ἔφυγε, ὁ ἄλλος κύτταξε τὸ νέο λέγοντας καὶ ξαναλέγοντας: «Τί ἔκαμες Σάντα Λουτσία;»

»Ὕστερα θέλησε νὰ τρέξῃ στὸ Κόρτε νὰ ζητήσῃ βοήθεια. Μὰ ὁ Σάντα Λουτσία τοῦ φώναξε:—«Μὴν κουνηθῆς βῆμα, γιατὶ σοῦ τσακίζω τὸ πόδι.» Ὁ ἄλλος, ποὺ τὸν ἤξερε ἕως τώρα τόσο φοβιτσιάρη, τοῦ εἶπε:—«Δὲν θὰ τολμήσῃς!» καὶ διόβηκε. Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ἔπεφτε μὲ τὸ πόδι σπασμένο ἀπὸ ἕνα βόλι.

»Καὶ ὁ Σάντα Λουτσία, σιμόνοντας, τοῦ εἶπε:—«Θὰ ξετάσω τὴν πληγή σου, ἂν δὲν εἶνε βαρειά, θὰ σ' ἀφήσω ἐδῶ ποὺ εἶσαι. Ἂν εἶσαι βαρειά, θὰ σ' ἀποτελειώσω»!...

»Ξέτασε τὴν πληγή, τὴ βρῆκε βαρειά, ξαναγέμισε ἀργὰ τὸ ὅπλο του, εἶπε στὸν πληγωμένο νὰ κάμῃ τὴν προσευχή του καὶ ὕστερα τοῦ ἄνοιξε τὸ κεφάλι μὲ μιὰ τουφεκιά.

»Τὴν ἄλλη ἡμέρα ὁ Σάντα Λουτσία βρισκότανε στὸ βουνό.

»Ὅλη του ὅμως τὴν οἰκογένεια τὴν πιάσαν οἱ χωροφυλάκοι. Ἀκόμη κι' ἕναν μπάρμπα του παπᾶ, ποὺ τὸν ὑπωψιάζοντο πὼς τόνε σκούντησε στὴν ἐκδίκησι τὸν ρίξανε καὶ αὐτὸν στὴ φυλακὴ καὶ τὸν κατεμήνυσαν οἱ γονεῖς τοῦ σκοτωμένου. Ἀλλὰ ὁ παπᾶς ἐφυγε, πῆρε καὶ αὐτὸς τὸ τουφέκι καὶ πῆγε ναῦρῃ τὸν ἀνεψιό του στὸ κλαρί.

»Τότε ὁ Σάντα Λουτσία σκότωσε τὸν ἕνα ὕστερ' ἀπὸ τὸν ἄλλο, ἐκείνους ποὺ ἔδωσαν μήνυσι γιὰ τὸ μπάρμπα του, καὶ τοὺς ἔβγαλε τὰ μάτια γιὰ νὰ δώσῃ μάθημα στοὺς ἄλλους, νὰ μὴ ἐπιβεβαιώνουν ποτὲ ἐκεῖνο ποὺ δὲν τὸ εἶδαν μὲ τὰ μάτια τους.

»Σκότωσε ὅλους τοὺς συγγενεῖς, ὅλους τοὺς συμμάχους τῆς ἐχθρικῆς οἰκογενείας. Ἐθανάτωσε στὴ ζωή του δεκατέσσαρας χωροφυλάκους, ἔκαψε τὰ σπίτια τῶν ἐχθρῶν του καὶ ὅσο ποὺ ἀπέθανε, ἦταν ὁ τρομερώτερος λῃστὴς ποὺ θυμοῦνται στὸν τόπο...»

***

Ὁ ἥλιος ἔγερνε πίσω ἀπὸ τὸ Μόντε Σίντο, καὶ ὁ μεγάλος ἴσκιος τοῦ γρανίτη τοῦ βουνοῦ ἔγερνε πάνω στὸ γρανίτη τῆς ὀιλάδος. Ἐπιταχύνουμε τὸ βῆμα γιὰ νὰ φθάσουμε, πρὸ τοῦ νυχτώσῃ, στὸ χωριουδάκι Ἀλμπερτάτσε. Καὶ εἶπα, ἔχοντας στὸ νοῦ μου τὸ λῃστή:—«Τί τρομερὸ ἔθιμο αὐτὴ ἡ βεντέττα σας!» Καὶ ὁ σύντροφός μου ἀπήντησε καρτερικά:—«Τί τὰ θέλεις; Κίνει κανεὶς τὸ χρέος του!»

ΓΚΥ ΝΤΕ ΜΩΠΑΣΣΑΝ

ΑΠΟ ΤΟΥ ΜΕΤΑΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΦΥΛΛΟΥ

Ἀφεύκτως, τὸ ἀριστούργημα τῶν μυθιστορημάτων

"Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ"

Τοῦ Μπρὰμ Στοεῦκερ

Μυθιστόρημα περιπετειῶν, ἐρώτων καὶ ἀνατριχίλας.

Θαῦμα πρωτοτυπίας. Εἰκονογραφημένον δὲ ἀπὸ τὸν συνεργάτην μας καὶ καλλιτέχνην κ. Κ. ΚΛΩΝΗΝ.

Πρέπει ὅλοι οἱ φίλοι, οἱ συγγενεῖς καὶ οἱ γνωστοὶ τῶν ἀναγνωστῶν μας, ποὺ μένουν εἰς τὰ ξενα, νὰ γνωρίσουν τὸ «Μπουκέτο». Ἀποστείλλατέτο καὶ μᾶς ὑποχρεώνετε.